

TÓTH KRISZTINA

Lék

*Fekete víz szülötte, süket álom.
Lassan ússzon feléd:
felbillent tankhajó az óceánon.*

*Legyen a vers a lék.
A füstként szivárgó olaj,
a feszes, mozdulatlan ég.*

*Ne tudhasd, hogy mi vár.
Legyen szikláról felcsapó,
távolodó sirály.*

*Vagy örvénylés az ébredésben.
Záruljon tükre úgy,
ne láss a mélybe mégsem.*

*Hogy ne maradjon semmi nyom, jel.
Vándorló, sötét folt legyen,
kövesse helikopter.*

*Utolsó pillantás a partra.
Legyenek szürke fák is,
ha a vers azt akarja.*

*Végig én legyek ő.
Legyen a vers nyitott szem,
vízzel telő tüdő.*

LACKFI JÁNOS

Dns-minták

*Talán sosem figyeltem volna fel rá,
hogy mennyire jól ismerem azt a mozdulatot,
amellyel precízen összecsiszpenttetted
pár hajszáladat, majd az autó ablakát résnyire
nyitva szélnek eresztetted a röpké zsákmányt.*

*Talán sosem figyeltem volna fel rá,
ha nevetve, álmélkodva hozzá nem fűzöd,
nahát, vajon hányszor, de hányszor
szöszöltél már hajadban szökevény szálak
után, hányszor de hányszor bíztad őket
az autót körbesüvítő légáram gondjaira.*

*Talán sosem gondoltam volna bele,
ha nem ábrándozol el rajta,
hol-merre sodródhatnak
kóbor DNS-mintáid talán mind a mai napig,
ha fagy, eső, napsütés el nem mállasztotta
gubancukat, meglehet madár hordta el némelyiket,
kitűnő fészekanyag telhetett belőle Perpignan
vagy Aachen, Brüsszel, Máriacell vagy Graz,
Badacsonyörs vagy Zsámbék,
Sárospatak, Győr vagy Gyula környékén.
Hajszálaid betekergik tehát az országot,
elérnek a határokon túlra, genetikai kódod
libeg, kanyarog kacéran minden arra elhaladó
autó, arra karikázó részeg biciklista
vagy szatyrokat sóhajtva cipelő
nejlonotthonkás néni keltette menetszélben.*

*Talán sose gondoltam volna bele,
az országot keresztbe-kasul végigrobogva
hányszor haladtam el korábban elszórt
hajszálaid mellett, melyek pókbáló gyanánt
beszövik az utakat mindenfelé,
így vagy velem akkor is, ha nem vagy velem,
ott vagy mindenütt, ahol valaha jártunk,
finoman elszórt jelzéseitek hajszálrepedések
a mindenség körbeforgó,
napsárga, felhőmintás, égkék,
porcelántáljának zománcán.*

Szerelemszörny

*Ki tudta volna rajtad kívül
elviselni nyers duzzogásaimat,
mikor nebezen kiszámítható időközönként
a sértettség ketrecébe vackolódtam,
és vad vitázás után egyszer csak áttört bennem*

valami furcsa gát, és mint barlangjába
Minótauros, tüskéi közé mogorva sün,
húzódtam vissza belső tengeremre,
mely kilátástalan, dühödt ritmusban
csapdosta partját teljesen értelmetlenül.
Nem érthetted, miféle hiúság borgadt
fel bennem ilyenkor, s követelte,
hogy légbalonná puffadt
hamis önérzetem nevében
felszedjek borgonyt, kötelet,
s részeg hajómon önmagam fortyogó
nyílt vize felé vegyem az irányt.
Emlékszem, mikor először történt
közös életünkben, és magyarázat,
érvelés, gyengéd megbeszélés
helyett egyszerre lobbant bennem
a talán nemzedékek óta utazó harag,
és kimentem a kertbe, és a régi mérleg
rozsdás, tízkilós súlyát cibáltam és dobáltam
az éjszakai kert földjébe döngve.
Később dúltan, viharosan sétálni mentem
árkon-bokron át, míg bennem szörtyögött
az örvény és el nem csillapult.
És míg vélt sértettségem sebeit
vakarászta önkínzó kegyetlenséggel
egyik énem, fejemben hátratett
kézzel járkált egy harisnyás-cipellős
német úr, talán porosz, és higgadtan
ismételte sorozatos szemrehányásaimra
válaszképpen, hogy hiszen jól tudom,
fantomokkal hadakozom, az izzó máglya
fényében képtelen nagyra növesztett,
alaktalan árnyakkal, nincs se testük,
se lelkük, árnyékbokszolás, ébredjek
fel, habó. Hiába persze mindez,
ha közben a dúvad én ajtóba verdesi
fejét, óvatos duhajként, ne vérezzen
azért, de higgye megközelíthetetlennek,
veszélyes és kiismerhetetlen lénynek
mindenki érte, az a piperkőc pedig folytatta,
egy-egy eltévedt ütés útjából játszi könnyedén
elugorva, hogy nézd, fiacskám, meddig
játszod még komédiádat,
otthon vár az az angyal,
nem érti, nem is értheti belső vergődésedet,

*mégis elfogadja, mégis fejet hajt,
neki van igaza, bebizonyítom
tételszerűen, hadonássz csak, ha jólesik.
hát meddig óhajtasz még vaddisznó
módján fetrengeni marhaságaidban.
Különben csak tessék, ne zavartasd
magad akár az egész világtól, ha bolondot
akarsz csinálni magadból, senki se gátol,
ugyanolyan szeretettel, csak szörnyarcodtól
kissé ijedten vár vissza majd az a kislány,
kit még gyerekszobájából ragadtál el
magaddal, s most merészségét efféle
fellelengzős rohamokkal fizeted meg.
És lassan oszlott szememről a vérköd,
úgy bámultam magam elé meredten,
mint a bentes, ki indulatában saját kezét
csapta le, s most az ott hever előtte
a tőkén, hús a húsából, minden csupa
vér, most vissza kellene varratni valahogy,
Úristen, mondd, mi lesz, és ki kellett
aludnom vinnyogva, elvackolódva
ezt a szesz nélküli mámort, melynek
tébolyában levágtalak magamról,
és te mindig visszaforttál hozzám,
egyek lettünk, testrész a testrésszel,
kétfajű, nyolclábú szerelemszörny.*

